

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **K. Č.**, zast. JUDr. Jiřím Miketou, advokátem, se sídlem Jaklovecká 1249/18, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2020, č. j. MSK 141279/2020, sp. zn. VŽ/28710/2020/Ber, a ze dne 3. 3. 2021, č. j. MSK 19607/2021, sp. zn. VŽ/5151/2021/Ber, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 10. 2021, č. j. 18 A 5/2021-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Jiřímu Miketovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Komise k projednávání přestupků města Šenov (dále jen „komise“) rozhodnutím ze dne 10. 6. 2020, č. j. R-05/20 (dále jen „rozhodnutí komise č. 1“), uznala žalobce vinným ze spáchání přestupků proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterých se měl dopustit tím, že dne 15. 1. 2020 v Šenově na zastávce MHD Šenov křižovatka neuposlechl výzvy úřední osoby k prokázání totožnosti a neposkytl součinnost k prokázání totožnosti a dále hlídku Policie České republiky slovně urážel slovy, že jsou „buzeranti, fašisti a estébáci“. Pro uvedené komise uložila žalobci podle § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích pokutu ve výši 1.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši paušální částky nákladů řízení 1.000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, s nímž spojil také žádost o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání podle § 41 správního řádu. Komise

usnesením ze dne 30. 9. 2020, č. j. R-05/20 (dále jen „rozhodnutí komise č. 2“), neprominula zmeškání úkonu (odvolání) žalobce proti rozhodnutí komise č. 1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 12. 2020, č. j. MSK 141279/2020, sp. zn. VŽ/28710/2020/Ber (dále jen „napadené rozhodnutí č. 1“), toto usnesení změnil v jeho výroku ohledně textu „30. 9. 2020“ na text „10. 6. 2020“ a ve zbytku výrok tohoto usnesení potvrdil.

[3] Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 3. 3. 2021, č. j. MSK 19607/2021, sp. zn. VŽ/5151/2021/Ber (dále jen „napadené rozhodnutí č. 2“), zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí komise č. 1 pro opožděnost.

II.

[4] Žalobce brojil proti napadeným rozhodnutím č. 1 a č. 2 žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Ten žalobu shora označeným rozsudkem v části směřující proti napadenému rozhodnutí č. 1 odmítl a v části směřující proti napadenému rozhodnutí č. 2 zamítl.

[5] Ve vztahu k napadenému rozhodnutí č. 1 krajský soud uzavřel, že se jedná o rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí komise o neprominutí zmeškání podání odvolání, které je úkonem správního orgánu předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., a ten je podle § 68 písm. e) téhož zákona vyloučen ze soudního přezkoumání. Z uvedeného důvodu žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí odmítl.

[6] Ohledně napadeného rozhodnutí č. 2 krajský soud předeslal, že z žalobcem doložených lékařských potvrzení a zpráv nebyly správní orgány s to dovodit, zda zdravotní stav žalobce v důsledku úrazu způsobeného pádem dne 26. 6. 2020 byl natolik závažný, že žalobci bránil v podání odvolání k poštovní přepravě v poslední den lhůty k podání odvolání, což byl den 29. 6. 2020. Odstranit pochybnosti o zdravotních překážkách bránících žalobci podat včasné odvolání se přitom správním orgánům nepodařilo ani jiným způsobem pro žalobcův nesouhlas s vyžádáním zdravotní dokumentace a s případným výsledkem ošetřujícího lékaře MUDr. D. B. Krajský soud proto uzavřel, že správním orgánům nelze vytýkat nesprávný postup ani závěr, že nebyly dány důvody pro prominutí zmeškání podání odvolání proti rozhodnutí komise č. 1. Nepochybil proto ani žalovaný, který odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl jako opožděné.

[7] Krajský soud nakonec nevyhověl žalobcově důkaznímu návrhu na vyslechnutí ošetřujícího lékaře MUDr. D. B. jako svědka v řízení o žalobě. Vysvětlil, že tento důkazní návrh mohl žalobce uplatnit již ve správním řízení, což neučinil. Naopak znemožnil správním orgánům jeho provedení tím, že odmítl dát souhlas s vyžádáním své zdravotní dokumentace a se zproštěním povinnosti mlčenlivosti ošetřujícího lékaře MUDr. D. B. Krajský soud zdůraznil, že cílem přezkoumání zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. není nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí není možno pojímat jako odvolací řízení v plné apelaci.

III.

pokračování

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku, jakož i obou napadených rozhodnutí a obou rozhodnutí komise, a vrácení věci komisi k dalšímu řízení.

[9] K přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že věc svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť krajský soud a v podstatě i žalovaný se při posuzování předběžné otázky (neprominutí zmeškání podání odvolání) dopustili zásadního hmotněprávního i procesního pochybení, jehož projednání kasačním soudem bude mít vliv na účastníky v obdobných věcech.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti předesílá, že ač je rozhodnutí komise č. 2 (o neprominutí zmeškání podání odvolání) i následné rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkumu, mělo být toto přezkoumáno správním soudem v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí č. 2. Stěžovatel je přesvědčený o tom, že v jeho případě byla naplněna podmínka pro prominutí zmeškání úkonu (odvolání) podle § 41 odst. 4 správního řádu spočívající v prokázání závažných důvodů, které nastaly bez jeho zavinění, jež představovaly překážku včasnému učinění daného úkonu (odvolání).

[11] Stěžovatel ve správním řízení jednak předložil kopii potvrzení MUDr. D. B. o tom, že stěžovatel byl v období od 26. 6. 2020 do 30. 6. 2020 neschopen pro nemoc, přičemž tento lékař k dotazu správního orgánu také potvrdil, že uvedené potvrzení sepsal. Již těmito skutečnostmi bylo podle stěžovatele prokázáno, že mu v podání odvolání v řádné lhůtě bránil závažný důvod (nemoc). Stěžovatel také v souladu s § 41 odst. 2 správního řádu učinil žádost o prominutí zmeškání lhůty ihned poté, co překážka pominula, přičemž s ní spojil i samotné odvolání. Komise tudíž byla povinna jeho žádosti vyhovět. Následný požadavek správních orgánů na předložení stěžovatelovy zdravotnické dokumentace a výslech MUDr. D. B. proto byl již nadbytečný, správní orgány jím překročily rozsah své zákonné pravomoci, a následné rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí komise č. 1 pro opožděnost tudíž zasáhlo do právní sféry stěžovatele ve smyslu § 65 s. ř. s.

[12] Stěžovatel je také přesvědčený o tom, že krajský soud měl zohlednit specifické okolnosti posuzované věci a navrhnul-li stěžovatel k důkazu výslech svého ošetřujícího lékaře MUDr. D. B., ač provedení tohoto důkazu ve správním řízení odmítl, měl soud tento důkaz provést a zjistit skutkový stav v plném rozsahu. Neučinil-li tak, nemohl správně celou věc posoudit.

[13] Stěžovatel také v kasační stížnosti krajskému soudu vytýká, že se v napadeném rozsudku nezabýval namítaným pochybením příslušníků Policie České republiky při jejich zásahu vůči stěžovateli dne 16. 1. 2020 na autobusové zastávce v Šenově, Šenov křižovatka (podle stěžovatele neměli tito příslušníci pravomoc jej kontrolovat, jelikož nepáchal trestnou činnost, ale měli mu vzhledem k jeho zdravotnímu stavu zavolat zdravotnickou záchrannou službu), a že do napadeného rozsudku nevčlenil stěžovatelovu svědeckou výpověď o této události.

IV.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Ztotožňuje se se závěrem krajského soudu o tom, že žaloba proti napadenému rozhodnutí č. 1 není přípustná, jelikož se jedná o úkon předběžné povahy, který je ze soudního přezkumu vyloučen. Přisvědčuje rovněž závěru krajského soudu o zamítnutí žaloby ve vztahu k napadenému rozhodnutí č. 2. Žalovaný totiž v uvedeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč je odvolání stěžovatele opožděné. K jednotlivým námitkám stěžovatele žalovaný dodává, že se buď netýkají projednávané věci, nebo nebyly předmětem původního řízení, nebo se k nim správní orgány již vyjádřily ve správním řízení, a proto se k nim dále nevyjadřuje. Pouze ke stěžovatelem navrhovanému výslechu svědka - ošetřujícího lékaře MUDr. D. B. - před krajským soudem žalovaný uvádí, že ten měl stěžovatel navrhnout dříve ve správním řízení, když byl vyzván ke zpřístupnění jeho zdravotní dokumentace. Správní orgány tedy podle žalovaného vyvinuly veškeré úsilí ke zjištění stěžovatelem dokládaného důvodu nemožnosti podat odvolání v řádné lhůtě, avšak stěžovatel nespolupracoval. Rozhodné jsou přitom pro posuzovanou věc skutečnosti v době vydání jednotlivých rozhodnutí, nikoliv skutečnosti zjištěné později v rámci soudního řízení. Výslech svědka tedy žalovaný označuje za nadbytečný.

V.

[15] Nejvyšší správní soud především zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[16] Vymezením neurčitěho právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Ač byl novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti, a nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikturně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Azs 180/2021-33 a řadu dalších). Z citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 přitom vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme

pokračování

k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to buď z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[17] V nynější věci Nejvyšší správní soud ověřil, že se ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, na nyní projednávanou věc užije, neboť krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s., a jedná se o přestupkovou věc, kterou ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce. Zbývá tedy posoudit, zda věc svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele.

[18] Podle stěžovatele věc svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť krajský soud a v podstatě i žalovaný se při posuzování předběžné otázky (neprominutí zmeškání podání odvolání) dopustili zásadního hmotněprávního i procesního pochybení, jehož projednání kasačním soudem bude mít vliv na účastníky v obdobných věcech.

[19] Nejvyšší správní soud v projednávané věci podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[20] Stěžovatel má za to, že přijatelnost kasační stížnosti je dána nesprávným posouzením otázky, zda ve správním řízení v souladu s § 41 odst. 4 správního řádu prokázal, že překážkou bránící mu učinit zmeškaný úkon (odvolání) byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Za tyto závažné důvody stěžovatel označil ve své žádosti o prominutí zmeškání úkonu ze dne 28. 6. 2020 nemoc trvající od 26. 6. 2020 do 30. 6. 2020, pro kterou nebyl schopen dojít na poštu. Ke své žádosti stěžovatel přiložil zprávu od MUDr. D. B. ze dne 30. 6. 2020, obsahující pouze vyjádření, že stěžovatel byl „[n]eschopen pro nemoc od 26. 6. 2020 [...] do 30. 6. 2020.“

[21] Nejvyšší správní soud se touto problematikou ve své judikatuře již opakovaně zabýval. Například v právní větě k rozsudku ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015-28, vyslovil, že „[z]ávažné důvody, které představují překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon (§ 41 správního řádu z roku 2004), musí být objektivní povahy, přičemž závažnost těchto důvodů se posuzuje vždy podle okolností konkrétního případu.“ V rozsudku ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 192/2020-35, již také dovodil, že „[z]a ‚závažné důvody‘ lze považovat například velmi vážný zdravotní stav nebo těžkou osobní či rodinnou situaci. Objektivní povaha ‚závažného důvodu‘ vyplývá z toho, že jej účastník neplánoval a nastal bez možnosti jeho ovlivnění účastníkem. ‚Závažným důvodem‘ je tedy skutečnost nahodilá, mimořádná, nikoliv závislá na vůli účastníka.“

[22] Konkrétně ve vztahu k nepříznivému zdravotnímu stavu Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 7 Azs 13/2015-28 uvedl, že jej lze za závažný důvod, který představuje překážku, jež bránila účastníkovi řízení učinit zmeškaný úkon, ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu považovat pouze tehdy, pokud účastníku řízení skutečně brání učinit zmeškaný úkon. Je přitom na žadateli, aby závažný důvod prokázal (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, a rozsudky

ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 As 35/2011-54, ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 100/2017-46). K prominutí zmeškání úkonu tak například nepostačuje, doloží-li účastník, že měl vymknutý kotník (distorzi hlezna), aniž by konkretizoval povahu a závažnost svého zranění (srov. již citovaný rozsudek č. j. 7 As 192/2020-35).

[23] V nynější věci stěžovatel ve správním řízení bez bližšího vyličení uvedl, že mu v podání odvolání bránila nemoc trvající od 26. 6. do 30. 6. 2020, přičemž na podporu svého tvrzení přiložil lékařské potvrzení, v němž je uvedeno, že stěžovatel byl „[n]eschopen pro nemoc od 26. 6. 2020 [...] do 30. 6. 2020.“ Dne 7. 7. 2020 doručil stěžovatel komisi další podání, ke kterému připojil lékařskou zprávu z chirurgického vyšetření chirurgické ambulance Nemocnice s poliklinikou Havířov vyhotovenou dne 30. 6. 2020 ve 22:00 hodin, v níž se uvádí, že „včera v 7 hod ráno upadnul na schodech a udeřil se do hlavy, v bezvědomí nebyl, nezvracel, nauzea ano, bez výtoků z uší, nosu a pusy.“ Dále stěžovatel připojil zprávu z vyšetření na interní ambulanci Městské nemocnice Ostrava ze dne 1. 7. 2020, v níž je mimo jiné uvedeno, že tuto internu navštívil na vlastní přání a uváděl, že má špatné srdce, že 29. 6. 2020 upadl na schodech s úderem do hlavy a byl vyšetřen chirurgem v Havířově – bez traumatických změn, že to nebyl kolaps, ale ze špatného stavu srdce, vědomí přitom neztrácel a na interní ambulanci přišel pro zavedení kardiostimulátoru, neboť se rozhodl, že jej potřebuje. Bylo mu doporučeno pokračovat v terapii srdečního selhání pod vedením obvodního kardiologa.

[24] Komise přípisem ze dne 11. 8. 2020 stěžovatele vyzvala, aby ve stanovené lhůtě sdělil, v čem spočívaly jeho zdravotní potíže v době od 26. 6. 2020 do 30. 6. 2020 a zároveň udělil souhlas MUDr. D. B. k předložení své zdravotní dokumentace k jeho nemoci, která způsobila neschopnost ve dnech 26. 6. 2020 až 30. 6. 2020, a zprostil mlčenlivosti tohoto lékaře za účelem jeho případného výsledku v řízení o prominutí zmeškání úkonu a předložení zdravotní dokumentace správnímu orgánu. Správní orgán zároveň požádal MUDr. D. B. o sdělení, zda předmětné potvrzení o stěžovatelově pracovní neschopnosti ze dne 30. 6. 2020 vystavil. Stěžovatel na výzvu komise reagoval podáním ze dne 20. 8. 2020, v němž uvedl, že v žádném případě nedává souhlas k nahlédnutí do zdravotní dokumentace, protože „pan D. B. není kardiolog, aby se mohl k této problematice vyjádřit“, dále uvedl, že na souhlas s výsledkem tohoto lékaře tomuto zakazuje, protože existuje lékařské tajemství. MUDr. D. B. podáním ze dne 13. 8. 2020 správnímu orgánu toliko sdělil, že potvrzuje, že potvrzení vystavil a že stěžovatelovy potíže jsou v dokumentaci. V žalobě stěžovatel namítal, že komise nerespektovala jeho zranění na hlavě ze dne 29. 6. 2020, když šel s odvoláním v zákonné lhůtě na poštu. Po pádu ze schodů si šel lehnout do postele a bylo mu špatně. K tomu stěžovatel požadoval, aby krajský soud vyslechl jako svědka jeho ošetřujícího lékaře MUDr. D. B.

[25] Krajský soud v napadeném rozsudku vyslovil, že z potvrzení o neschopnosti vystaveného MUDr. D. B. dne 30. 6. 2020 nelze dovodit, zda stěžovatelův zdravotní stav v důsledku úrazu způsobeného pádem dne 29. 6. 2020 byl natolik závažný, že mu skutečně bránil v podání odvolání k poštovní přepravě v poslední den lhůty. Tuto neschopnost nepotvrzují ani následně stěžovatelem doložené lékařské zprávy (z chirurgického vyšetření ze dne 30. 6. 2020 a z interního ambulantního vyšetření ze dne 1. 7. 2020). Podle krajského soudu zdravotní potíže bránící stěžovateli podat odvolání v poslední den odvolací lhůty

pokračování

nepotvrzuje ani sdělení MUDr. D. B. ze dne 13. 8. 2020, v němž toliko potvrdil, že potvrzení o stěžovatelově neschopnosti vystavil s tím, že jeho potíže jsou v dokumentaci. Ze správního spisu dále vyšlo najevo, že komise za účelem získání bližších údajů o zdravotním stavu stěžovatele po něm požadovala udělení souhlasu s vyžádáním jeho zdravotní dokumentace a k případnému výsledku ošetřujícího lékaře MUDr. D. B., což ovšem stěžovatel odmítl. Svůj nesouhlas při jednání krajského soudu pak vysvětlil tím, že podle jeho názoru k prokázání závažnosti důvodu, pro který zmeškal podání odvolání, postačují jím předložené lékařské zprávy. Krajský soud proto v napadeném rozsudku vyslovil, že správní orgány neměly možnost odstranit uvedené pochybnosti o zdravotních překážkách bránících stěžovateli podat odvolání nejpozději poslední den lhůty 29. 6. 2020 pro jeho nesouhlas s vyžádáním zdravotní dokumentace a případným výsledkem ošetřujícího lékaře, a tudíž nepochybily, pokud neshledaly důvody pro prominutí zmeškaného úkonu.

[26] Nejvyšší správní soud uzavírá, že dospěl-li krajský soud k závěru, že za výše popsaných okolností stěžovatel neprokázal existenci závažného důvodu, který mu skutečně bránil učinit zmeškaný úkon (odvolání), ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu, rozhodl zcela v souladu s výše citovanou ustálenou judikaturou kasačního soudu, která se již spornou právní otázkou opakovaně zabývala. Tato kasační námitka tudíž nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[27] Jak již v tomto rozsudku výše Nejvyšší správní soud zdůraznil, bylo na stěžovateli jako žadateli o prominutí zmeškaní lhůty k podání odvolání, aby prokázal existenci objektivního závažného důvodu skutečně mu bránícího učinit zmeškaný úkon (odvolání), měl tudíž povinnost konkretizovat povahu a závažnost tvrzeného nepříznivého zdravotního stavu. Pokud stěžovatel nenavrhl dostatečné důkazy již v řízení před správními orgány, nemůže to napravit důkazní aktivitou v řízení před soudem. Stěžovatel tedy v tomto ohledu nesl ve správním řízení důkazní břemeno, přičemž krajský soud byl v řízení o žalobě oprávněn zkoumat pouze to, zda této své povinnosti stěžovatel dostál. Nevyhověl-li proto krajský soud stěžovatelově důkaznímu návrhu na vyslechnutí ošetřujícího lékaře MUDr. D. B. s poukazem na to, že tento důkazní návrh mohl stěžovatel uplatnit již ve správním řízení, v němž tak neučinil a naopak správními orgány jeho provedení znemožnil, postupoval zcela v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ani v tomto ohledu tedy kasační soud důvod k přijatelnosti kasační stížnosti neshledal.

[28] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládají ani námitky týkající se pochybení příslušníků Policie České republiky při jejich zásahu vůči stěžovateli dne 16. 1. 2020 na autobusové zastávce v Šenově, Šenov křižovatka, a nevčlenění stěžovatelovy svědecké výpovědi o této události do napadeného rozsudku, neboť tyto jsou ve vztahu k předmětu nynějšího řízení, a to posouzení naplnění podmínek pro prominutí zmeškaní úkonu (odvolání) a následné posouzení včasnosti podaného odvolání, zcela mimoběžné.

[29] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít

vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikurního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelovy kasační námitky.

[30] Nejvyšší správní soud dále pro úplnost uvádí, že o návrhu stěžovatele na zproštění zastupování ustanoveného zástupce JUDr. Jiřího Mikety, advokáta, se sídlem Jaklovecká 1249/18, Ostrava, již s ohledem na procesní stav věci a se zřetelem k zásadě procesní ekonomie nerozhodoval. U stěžovatele jsou dány podmínky pro ustanovení zástupce a po vyhovění žádosti o zproštění by tak muselo nutně následovat ustanovení nového zástupce z řad advokátů, které by ve své podstatě sledovalo pouze účel naplnění formální podmínky povinného zastoupení stěžovatele v řízení o kasační stížnosti, navíc za cenu dalšího navýšení nákladů zastoupení (které v tomto případě podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí stát). Kasační stížnost stěžovatele přitom o relevantní právní argumentaci doplnila již původně ustanovená zástupkyně Mgr. Bc. Lucie Koupilová, stěžovatel tudíž nebyl dotčen na svých právech tím, že naposledy ustanovený zástupce JUDr. Jiří Miketa doposud nad rámec již podaného odůvodnění kasační stížnosti (samotným stěžovatelem či Mgr. Bc. Lucií Koupilovou) ničeho nedoplnil. V nynější procesní situaci tudíž kasační soud shledal zproštění zastupování ustanoveného zástupce JUDr. Jiřího Mikety a ustanovení nového zástupce nadbytečným.

VI.

[31] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[32] Nejvyšší správní soud kasační stížnost sice odmítl, na což v rovině náhrady nákladů řízení obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., avšak k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost došlo na základě zjednodušeného věcného přezkumu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Výrok o nákladech řízení je tudíž odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[33] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 4 As 435/2021-53, byl stěžovateli ustanoven zástupcem JUDr. Jiří Miketa, advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven soudem, hraří hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce provedl ve věci jeden úkon právní služby, a to přípravu a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), kdy první porada s klientem byla nahrazena studiem spisu u kasačního soudu dne 25. 11. 2022 (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 8 Azs 124/2015-37, ze dne 29. 10. 2019, č. j. 3 Azs 146/2019-49, nebo usnesení ze dne 4. 12. 2007, č. j. 9 Azs 145/2007-53). Za jeden provedený úkon právní služby advokátu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5

pokračování

advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovenému zástupci tudíž náleží odměna v celkové výši 3.400 Kč. Tuto částku Nejvyšší správní soud vyplátí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu